

ן הראל

תאריך: 30.05.2010

התובעת: הפדרציה הישראלית לתקליטים וקלטות בע"מ
ע"י ב"כ עוה"ד ש. פרזנטי, ע' פרזנטי, ע' וולף

- נ ג ד -

הנתבעים: 1. מינץ הראל ת.ז. 033732959
2. מינץ עמיעד יצחק ת.ז. 014078844
שניהם ע"י ב"כ עו"ד ג' לנדאו

פסק - דין

א. רקע עובדתי

1. תביעה למתן צו מניעה קבוע ותשלום פיצויים בגין הפרת זכות יוצרים, וזאת בשל השמעת יצירות מוקלטות בבית קפה שבשליטת הנתבעים, ללא קבלת הרשאה כדין מהתובעת שהיא בעלת זכויות היוצרים ביצירות שהושמעו. עיקר טענה הנתבעים היא כי לא היתה השמעה בפומבי של היצירות נשוא התביעה בבית הקפה, אלא שימוש ברדיו-טייפ קטן במטבח כדי להנעים את זמנם של העובדים. הנתבע 2 טוען גם כי הוא שימש אך ורק כטבח וכמלצר בבית הקפה, ואין לו קשר לבעלות ולניהול בית הקפה.

2. הפדרציה הישראלית לתקליטים וקלטות בע"מ (להלן: "התובעת") היא תאגיד לניהול משותף של זכויות יוצרים. בית דין סמכויותיה ותפקידיה, מתן הרשאות להשמעה פומבית ושידור של מוסיקה מוקלטת בישראל, גביית תמלוגים בגין השמעה פומבית ושידור והעברתם אל בעלי זכויות היוצרים במוסיקה המוקלטת. התובעת מנהלת את זכויות היוצרים במוסיקה המוקלטת של חברות תקליטים ישראליות וזרות (להלן: "חברות התקליטים"). שמות חברות התקליטים החברות בפדרציה התובעת, הן הישראליות והן הזרות, מצורפות בנספחים 1-2 לתצהירו של סמנכ"ל השיווק של התובעת, מר יצחק כפיר (להלן: "כפיר").

--- סוף עמוד 1 ---

זכויות היוצרים של חברות התקליטים כוללות את הזכות להשמיע בפומבי ולשדר, וכן להרשות לאחרים להשמיע בפומבי מוסיקה מוקלטת. חברות התקליטים העבירו את זכות ההשמעה בפומבי אל התובעת (הסכמי ההעברה מצורפיכנספח 3 לכתב בתביעה). מכאן שהתובעת הינה בעלת זכות ההשמעה הפומבית במדינת ישראל לגבי אותן יצירות. התובעת פנתה יחד עם חברות התקליטים לבית הדין להגבלים עסקיים בבקשה לאישורן כהסדר כובל בתחום הרישיונות להשמעה פומבית של מוסיקה מוקלטת בתיק הי"ע 3574/00 **הפדרציה הישראלית לתקליטים וקלטות בע"מ נ' הממונה על ההגבלים עסקיים** [פורסם בבנו]. במסגרת דיון זה נתן בית הדין להגבלים עסקיים היתר זמני לפעילות התובעת ביום 18.07.00 שהוארך בהיתר ארעי ביום 14.01.01, וביום 29.4.04 אושר ההסדר הכובל בתנאים שנקבעו בו (ההסכם צורף כנספח 4 לכתב התביעה).

3. הראל מינץ (להלן: "**נתבע 1**") הוא הבעלים והמנהל של בית הקפה "קקטוס" מרחוב הגנים 7, קרית שאול, רמת השרון, שנפתח ביום 01.09.2002 (להלן: "**בית הקפה**"). הוא טוען כי לאחר שלושה חודשי פעילות מוצלחים, יחסית, פסקה תנועת הלקוחות כמעט לחלוטין. על מנת לצמצם בהוצאות, השתמש נתבע 1 בשירותיו של אחיו, עמיעד מינץ (להלן: "**נתבע 2**"). נתבע 1 טוען בתצהירו כי אחיו עבד בביתה קפה רק כמלצר וכטבח במשרה חלקית, ומעולם לא ניהל את בית הקפה ולא היה הבעלים שלו, למרות שמשנת 2004 היה העסק רשום במס הכנסה ובמע"מ על שמו של נתבע 2 (נספחים ג-ה לתצהיר) הנתבעים טענו כי הסיבה לכך היתה הכרזתו של הנתבע 1 כ"**מוגבל חמור**" בחשבון; רישום העסק על שמו של נתבע 2 נעשה כדי שהעסק יוכל לעמוד בהתחייבויותיו הכספיות (ראה נספח ב' לתצהיר נתבע 1). עובדות אלו נתמכות בתצהירו של הנתבע 2 (ראה גם עדות נתבע 2 בעמ' 16-17).

4. התובעת פנתה אל הנתבעים, בעצמה ובאמצעות באי-כוחה, בכתב ובעל-פה, בהצעות לקבלת הרשאה כדין להשמעה פומבית של מוסיקה מוקלטת בבית הקפה, כנגד תשלום תמלוגים. הדבר נעשה תוך מתן הסברים לגבי תפקיד תובעה וזכויותיה, כשהיא מיידעת את הנתבעים בדבר הפרת זכויות היוצרים המבוצעת בבית הקפה. חרף פניותיה של התובעת, לא הסדירו הנתבעים הרשאה כדין להשמעה פומבית של מוסיקה מוקלטת שלתובעת זכויות בה בבית הקפה עבור השנים 2002, 2003, 2004 (העתקי התכתובת הנ"ל מצויים בנספח 7 לתצהירו של כפיר).

5. רונית זאבי (להלן: "**זאבי**") היתה מנהלת שיווק בתובעת בתקופה הרלבנטית לכתב התביעה. היא ביקרה בבית הקפה ביום **07.04.04** וכן ביום **08.08.04** על מנת לבדוק האם מושמעת שם בפומבי מוסיקה מוקלטת שלתובעת זכויות בה. ביום 07.04.04 ביצעה זאבי בדיקה והקלטה מדגמית בבית הקפה של מספר קטעי מוסיקה מוקלטת (נספח 3 לתצהיר כפיר); על גבי הקלטת נרשם "**07.04.04 בית קפה קקטוס**" (ראה נספח 10 לתצהיר כפיר). הקלטת נמסרה על ידי התובעת לפענוח לחמני חיים רחמני (צילומי התקליטורים הרלבנטיים להקלטה זו על עטיפותיהם מצורפים כנספח 8 לתצהירי עדות ראשית). בדיקה והקלטה מדגמית נוספת נערכה בבית הקפה על ידי הגב' זאבי ביום 08.08.04, וגם בה תועדו מספר קטעים של מוסיקה מוקלטת (ראה נספח 3 לתצהירי עדות ראשית); על גבי הקלטת נרשם "**08.08.04 בית קפה קקטוס ת"א**" (ראה נספח 13 לתצהירי עדות ראשית). גם קלטת זו נמסרה לפענוח למר רחמני (צילומי התקליטורים הרלבנטיים להקלטה זו על

--- סוף עמוד 2 ---

עטיפותיהם מצורפים כנספח 11 לתצהירי עדות ראשית). חשבוניות מס של בית הקפה, חשבון קופה ושובר אשראי לגבי ימ הקלטות מצורפים כנספח 9 ו-12 לתצהיר זאבי.

חיים רחמני (להלן: "**רחמני**") שימש כמפענח הקלטות עבור התובעת. במסגרת תפקידו אחראי רחמני, בין היתר, על זיהוי יצירות מוסיקליות מסוגים שונים, איתורן על גבי תקליטורים והקלטות קיימות ו/או על גבי רשומות קול ואיתור בעל הזכויות בהקלטות.

6. לאור תצהיריהם של זאבי ורחמני, ועל סמך ההקלטות שבוצעו בבית הקפה, יש לקבוע כי בשני המועדים הנ"ל הושמעו בבית הקפה יצירות מוסיקליות (שירים ישראלים ולועזיים) של חברות תקליטים שהעבירו את זכויותיהם לתובעת

מבלי שניתנה לנתבעים הרשאה להשמיעם בפומבי (ראה הפירוט בסעיפים 19 ו-23 לתצהירו של כפיר; תצהירה של זאבי וכ תצהירו של רחמני שמפרט את השירים שהושמעו בקלטות שהקליטה זאבי בבית הקפה, ולאילו חברות תקליטים הן שייכות) עובדות אלו אינן שנויות, למעשה, במחלוקת.

7. חילוקי הדעות בין הצדדים מתמקדים בשאלה האם המוסיקה שהוקלטה על ידי זאבי הושמעה ממערכת הגברת בבית הקפה, או שמא מקור המוסיקה היה רדיו-טייפ במטבח שלא היה מיועד לקהל הלקוחות. הנתבעים טוענים כי בבית הקפה כלל לא היה ציוד הגברה. בבית הקפה היו מופיעות להקות מזדמנות, שהיו מביאות את ציוד ההגברה שלהן (סעיף 4 לתצהיר נתבע 1). כך גם נטען כי בתקופה הרלוונטית לכתב התביעה היה בית הקפה כמעט שומם, ופקדו אותו מעט מאוד אורחים (סעיף 19 לתצהיר הנתבע 1). לכן טוענת הנתבעים כי אין מקום לטענה שהיצירות המוסיקליות הושמעו בפומבי, ה משום שכמעט ולא היה קהל בבית הקפה, והן משום שהן הושמעו מרדיו שהיה במטבח, ולא עבור קהל הלקוחות.

ב. טענות התובעת

8. התובעת טוענת כי הנתבעים משמיעים או מתירים השמעה פומבית של מוסיקה מוקלטת, אשר לתובעת זכויות בה בית הקפה שבעלותם או בשליטתם. המוסיקה מושמעת במסגרת פעילותו השוטפת של בית הקפה להנעמת זמנם של המבלים ולתועלת הנתבעים, ממערכת שמע המותקנת במקום. ההשמעה הפומבית נעשית ללא קבלת הרשאה כדין מאת התובעת או מאת מי מבעלי זכויות היוצרים בהקלטות. בזאת מפרים הנתבעים את זכויות היוצרים של התובעת. התובעת פנתה אל הנתבעים, עוד בשנת 2002, מספר רב של פעמים לקבלת הרשאה כדין להשמעה פומבית של מוסיקה מוקלטת בבית הקפה כנגד תשלום תמלוגים, ובהסברים בדבר התובעת וזכויותיה, תוך שיידעה את הנתבעים והתריעה בדבר ההפרות המבוצעות על ידם. מאמצים אלה לא נשאו פרי והנתבעים סירבו להסדיר הרשאה כדין להשמעה פומבית עבור השנים 2002 עד 2004.

9. התובעת טוענת כי ההקלטות שביצעה זאבי ביום 07.04.04 וביום 08.08.04 מוכיחות כי בבית הקפה הושמעו בפומבי יצירות אשר לתובעת זכויות בה. התובעת או מי מטעמה לא הרשו לנתבעים

--- סוף עמוד 3 ---

להשתמש בזכויות ללא קבלת רישיון כדין, ומכאן שכל שימוש כזה מהווה הפרה של זכויות היוצרים של התובעת. הפרה זו מבוצעת על ידי הנתבעים הן בעצם השמעת היצירות בפומבי, והן בשל מתן הרשאה להשמעתם להנאתם של לקוחות בית הקפה. השמעה זו מסייעת לנתבעים לעשיית רווחים, ובהשתמשם בקניינם של בעלי זכויות היוצרים, ללא הרשאתם מתעשרים הם שלא כדין על חשבון היוצרים.

10. לפיכך דורשת התובעת לחייב את הנתבעים לשלם לתובעת את סכום הפיצוי הסטטוטורי המירבי הקבוע בסעיף 3א לפקודת זכות יוצרים, 1924 בסך 20,000 ₪ לכל הפרה, ובסך הכל תשלום פיצוי כספי בסך 80,000 ₪ בגין 4 הפרות שונות כמו כן מבוקש ליתן צו מניעה קבוע נגד הנתבעים האוסר עליהם להשמיע בפומבי, או להרשות להשמיע, מוסיקה מוקלטת של התובעת זכויות בה.

ג. טענות הנתבעים

11. נתבע 1 אינו מכחיש בתצהירו כי בתקופה הרלוונטית לכתב התביעה שימש כמנהל בפועל של בית הקפה. נתבע מכחיש בתצהירו את טענת התובעת בדבר היותו בעלים, בעל שליטה, מנהל או המפעיל של בית הקפה. לטענתו, בתקופה הרלוונטית לכתב התביעה הוא שימש כמלצר בבית הקפה, והסיבה היחידה בגינה מספר העוסק המורשה של בית הקפה הי שלו היא שאחיו היה באותה תקופה "לקוח מוגבל" בבנק.

12. הנתבעים טענו כי בבית הקפה לא הייתה מערכת הגברה קבועה, ובעת אירועים (בעיקר בימי שישי) היו הלקוחות

שהופיעו מביאות עמן ציוד הגברה שלהן. הנתבעים טוענים כי בבית הקפה לא הושמעה ולא הותרה השמעה פומבית שט מוסיקה מוקלטת שלתובעת זכויות בה. לכל היותר הושמעה מוסיקה מרדיו-טייפ קטן לשימוש אישי של עובדי המטבר והבר, ללא בחירה יזומה של השירים המושמעים, ושלא על מנת למשוך קהל או להנעים את זמנו. כיוון שהנתבעים טענו כי המוסיקה שהושמעה מקורה מרדיו-טייפ להאזנה אישית, מוכחשת על ידם החובה לקבל הרשאה מאת התובעת בעת השמעה של יצירות שיש לה זכויות בהן. כמו כן טענו הנתבעים כי בתקופה הרלוונטית לכתב התביעה עמד בית הקפה כמעט בשיממון ופקדו אותו מעט מאוד אורחים.

ד. דיון והכרעה

(1) העובדות שהוכחו בשאלות השנויות במחלוקת

13. לאור התשתית הראייתית המפורטת לעיל, הוכח כי בימים 7.4.04 ו- 8.8.04 הושמעה בבית הקפה מוסיקה הכוללת יצירות מוקלטות של חברות תקליטים שהעבירו את זכויות היוצרים לתובעת. על גבי התקליטורים של היצירות המוסיקליות נרשם מי החברה בעלת זכויות היוצרים בהן (נספח 10 לתצהיר כפיר). אין מחלוקת שהנתבעים לא קיבלו רשות לעשות שימוש ביצירות

--- סוף עמוד 4 ---

המוקלטות או להתיר את השמעתן. מה שנוטר לברר הוא האם היצירות נשוא התביעה הושמעו "בפומבי", והאם הנתבעים התירו זאת.

טענת הנתבעים כי נתבע 2 לא היה אחד הבעלים של בית הקפה בתקופה הרלבנטית לכתב התביעה עומדת בניגוד להודאה מפורשת בכתב ההגנה שהוגש מטעמו, שם נטען כי טענת התובעת שהוא בעלים ומנהל אינה מדויקת מאחר שהוא "הפך לבעלים החל מינואר 2004 בלבד" (סעיף 3). ההפרות נשוא התביעה בוצעו כמה חודשים לאחר מכן. בנסיבות אלו וכאשר נתבע 2 רשום במס הכנסה ומע"מ כבעלים של העסק ועבד בו, אין לאפשר לו לחזור מן ההודאה בכתב ההגנה, ויש לקבוע כי גם הוא היה הבעלים של בית הקפה.

14. טענתם של הנתבעים היא כי המוסיקה שהוקלטה על ידי זאבי – מקורה ברדיו טייפ קטן שהיה במטבח ושימש אה העובדים (נתבע 1 בעמ' 15-16). הגעתי למסקנה כי טענה זו הומצאה על מנת לבסס טיעון משפטי לפיו ההשמעה לא נעשתה "בפומבי", למרות שאין לה כל בסיס עובדתי. גב' זאבי ציינה בתצהירה, וכך גם העידה (עמ' 10-11), כי המוסיקה שהקליטה הושמעה מרמקולים גדולים שהיו פזורים ברחבי בית הקפה. היא התמקמה ליד מקור שמע שכזה כדי שהקלטה תהיה ברורה ככל האפשר. הרמקולים לא צולמו על ידי זאבי, והיא גם הודתה שלא ראתה את מערכת השמע שהיתה המקור למוסיקה שהושמעה. אכן, לא תמיד אפשר לאתר את מקור השמע (כמו מערכת סטריאו) במקום כלשהו בבית העסק, על ידי מי שאין לו גישה לכל חלקי בית העסק. אך לצלם את הרמקולים ולהכין דו"ח ביקור במקום ניתן היה. חבל שהתובעת לא דואגת לתעד את ההפרה בצורה מוצלחת יותר, שאיננה כרוכה בהוצאה כספית של ממש. אך גם הנתבעים לא טרחו להגיע תמונות של המקום, המוכיחות את טענתם כי לא היתה מערכת הגברה במקום או רמקולים (התביעה הוגשה בשנת 2004 בסמוך למועד בו בוצעו ההקלטות נשוא התביעה). זאת ועוד, למרות שהנתבעים הודו כי בבית הקפה הושמעה מוסיקה בהגברה, דבר שאף הביא את השכנים להגשת עתירה נגד העירייה ובית הקפה (נספח ו' לתצהיר הנתבע 1), לא טרחו הנתבעים להביא כל ראיה לטענתם שציוד ההגברה מובא למקום על ידי אומנים המופיעים במקום, ואין הוא נמצא בבית הקפה דרך קבע. בעדותו טען נתבע 1 כי יתכן שלהקות שהופיעו בבית הקפה הותירו מערכת הגברה שלהם, וזה מה שראתה זאבי (עמ' 12). טענה זו, שלא הופיעה בתצהיר, חייבה הבאת ראיה בדבר ציוד המובא למקום בידי להקות שונות. מכל מקום, מבחינת הפרת זכות היוצרים על ידי השמעת יצירות מוקלטות בפומבי, אין זה משנה למי שייך ציוד ההגברה שבמקום; השאלה היא מי מפעיל אותו.

גב' זאבי ציינה בתצהירה כי בעת ביצוע ההקלטות המדגמיות היא ישבה בפינת ה"זולה" בבית הקפה (מקום בו ניתן לקבל מעט יותר פרטיות). ובכל זאת, היא הצליחה להקליט באיכות בהחלט סבירה את היצירות שהושמעו. קשה להאמין שזאבי יכולה היתה להקליט את היצירות ממקום ישיבתה בבית הקפה, אילו הושמעה המוסיקה במטבח בית הקפה מרדיו-טייפ קטן, הגם שנתבע 2 העיד (גם כאן ללא הצגת תמונה) שבמטבח היה פתח לבית הקפה (עמ' 16). זאת ועוד, כפי העיד רחמני (עמ' 11), וכפי ששמעתי במו אזני בקלטות שהקליטה זאבי והוגשו כראיה (נספחים 10 ו-13 לתצהירי התובעת) נשמעים לכל אורך ההקלטה קולות של אנשים היושבים בקרבת זאבי.

--- סוף עמוד 5 ---

עובדה זו מלמדת כי ההקלטה נעשתה בבית הקפה עצמו, ולא ליד המטבח. היא גם מלמדת שאין כל ממש בטענה הנתבעים כי בית הקפה היה שומם, אף כי זאבי לא זכרה בעדותה האם היו לקוחות מלבדה. שמיעת הקלטות נותנת תשובה ברורה לשאלה זו.

נקודה נוספת התומכת במסקנה כי בבית הקפה הושמעה מוסיקה בפומבי, נוגעת לכך שלהגשת התביעה קדמה סדרה מכתבים ששלחה התובעת לנתבעים, ובהם נטען כי הם משמיעים בבית הקפה מוסיקה בפומבי; הם נדרשו להסדיר את עניין התמלוגים (נספח 7 לתצהיר כפיר). ביום 24.3.03 כתב הנתבע 1 לגב' זאבי כי הוא איננו מוכן לשלם תמלוגים בגין שנת 2002, שבה היו לבית הקפה בעלים אחרים, וכי הוא מבקש לדעת איזו השמעה מחייבת בתמלוגים (שירים בעברית או לועזית, ובאיזה אמצעי השמעה). נתבע 1 לא כפר בכך שבבית הקפה מושמעת מוסיקה. אם לא הושמעה בבית הקפה מוסיקה, מדוע הנתבעים לא אמרו דבר פשוט זה במכתב לגב' זאבי?

עוד נקודה המעלה תמיהה בגרסת הנתבעים היא, שלמרות טענת זאבי בתצהירה כי בעת ביקוריה במקום הושמעו מוסיקה מרמקולים שפוזרו בחלל בית הקפה ובמקומות ישיבה שמחוץ לבית הקפה (סעיף 4), מסתפק נתבע 1 בתצהיר באמירה: **"בניגוד לאמור בתצהירה של הגב' רונית זאבי, מעולם לא הוצבה במקום מערכת סטריאו, ומן הסתם לא חוברת אל מערכת ההגברה"** (סעיף 26). מתשובה זו משתמע שבבית הקפה היתה מערכת הגברה (רמקולים), כפי שהעידה זאבי ולשם מה תהיה מערכת הגברה במקום, אם אין בה כל שימוש? עוד יותר תמוהה היא העובדה שהנתבע 2, אשר מצהיר כי עבד כטבח, איננו מתייחס כלל בתצהירו לטענה המרכזית של אחיו, לפיה מקור המוסיקה היה רדיו-טייפ במטבח. נתבע 2 גכ איננו אומר בתצהירו שבבית הקפה לא היתה מערכת של רמקולים, כפי שהעידה זאבי. עובדה זו אומרת דרשני.

יש לדחות את טענת הנתבעים כי עצם העובדה שהשירים שנוגנו היו ערבוב של מוסיקה עברית ולועזית מעידה על כך כי מדובר היה בתוכנית רדיו. בטכנולוגיה הקיימת (גם בעת ביצוע ההפרה) ניתן היה ליצור באמצעות מחשב רגיל ולהשמיע תקליטור הכולל אוספים של שירים שונים, וכן ניתן לנגס בדרך המערבבת את היצירות שעל גבי התקליטור (מיקס). האזנת לשירים שהוקלטו על ידי זאבי (מה שהנתבע 1 לא טרח לעשות כפי שאמר בעדותו), ולא שמעתי דברי קישור בין שיר לשיר אך גם לו הושמעו השירים מרדיו, אין בכך כדי למנוע הפרת זכויותיה של התובעת ביצירות (ראה סעיף 23 לקמן).

זאבי הקפידה לדייק בעדותה, והודתה כי איננה זוכרת אם היו אנשים בבית הקפה. לגבי אמינותו של נתבע 1 נית לציין כי בכתב ההגנה שהוגש מטעמו נטען כי הוא **"אינו בעלים /או בעל שליטה בבית קפה הקקטוס"** – עובדה המנוגדת לנטען בתצהירו (סעיף 1). במכתבו לזאבי טען כי לא היה הבעלים של בית הקפה בשנת 2002, אף שבתצהירו הוא מודר שפתח את בית הקפה ביום 1.9.92. נתבע 1 ניסה להציג את בית הקפה כמקום שומם וחסר פעילות, מבלי שהביא ראיו כלשהי לכך (למשל דו"ח כספי של החברה או פנקסי חשבוניות לתקופה הרלבנטית), ולמרות שבהקלטות של זאבי נשמע המקום בהחלט פעיל, ונתבע 1 טוען כי בערבי סוף שבוע היו מופיעות שם להקות שונות שהביאו ציוד הגברה. הנתבעים עשו כל מאמץ להרחיק עצמם מהפרת זכויות היוצרים של התובעת.

--- סוף עמוד 6 ---

לאור כל האמור לעיל, נותן אני אמון בעדותה של זאבי, ומעדיף אותה על פני עדות הנתבע 1, שהכחיש קיומה שש מערכת הגברה בבית הקפה.

15. מן האמור לעיל, עולה כי יש לקבוע לצורך ההכרעה בשאלת ההפרה את העובדות הבאות:

- א. היצירות המוקלטות, שלתובעת זכויות יוצרים בהן, הושמעו בבית הקפה בשני מועדים שונים בנוכחות לקוחות. אין לקבל את הטענה שמדובר במוסיקה שבקעה מרדיו-טייפ קטן במטבת.
- ב. הנתבעים 1 ו-2 היו הבעלים של בית הקפה במועדים נשוא התביעה, ובתור שכאלה הם אחראים להשמעת המוסיקה במקום (אף שרק נתבע 1 הודה כי היה מנהל).

(2) הפרת זכויות היוצרים ביצירות המוקלטות

16. סעיף 19(1) לחוק זכות יוצרים, 1911 (להלן: "החוק"), החל על מעשי ההפרה נשוא התביעה שבוצעו לפני כניסת לתוקף של חוק זכות יוצרים, התשס"ח-2007, מעניק זכות יוצרים ביצירות מוקלטות. אלו נחשבות כ"יצירות מוסיקליות" המוגנות לפי סעיף 11(1) לחוק, אשר נבדלות מזכויות היוצרים של יוצרי היצירה המוסיקלית, קרי: המלחין או מחבר השיריכ הכלולים בהקלטה. זכות היוצרים ביצירות המוקלטות מוענקת לבעלים של הקלישאה המקורית ("המאסטר"), ממנו שוכפלו התקליטים. בעל הקלישאה, שהוא היצרן או המפיק של היצירה המוקלטת, נחשב כ"מחבר היצירה", כאמור בסעיף 19(1) לחוק (ראה ספרה של ד"ר ש. פרזנטי, דיני זכויות יוצרים, מהדורה שלישית, 2008, כרך ב' עמ' 977-983, ט' גרינמן, זכויות יוצרים, מהדורה שניה תשס"ח-2007, עמ' 199-193, וכן ת.א. 20848/03 אקו"ם אגודת קומפוזיטורים, מחבריכ מו"לים למוסיקה ישראלית בע"מ נ' גלי-גיל מרכז לספורט לנופש בקרית מוצקין בע"מ, פסקאות 16-17 (לא פורסם).

במקרה דנא, חברות התקליטים המפורטות במוצגים 1 ו-2 לתצהירי התובעת הן בעלות זכויות היוצרים ביצירות המוקלטות, כפי שנרשם על גבי התקליטורים. סעיף 9 לפקודת זכות יוצרים, 1924 (להלן: "הפקודה"), שאף הוא חל על מעשי ההפרה נשוא התביעה, קובע כי: "מופיע על היצירה בדרך המקובלת שמו של אדם כיוצר היצירה, חזקה היא שאותו אדם הוא יוצר היצירה ובעל זכות היוצרים בה". חזקה זו לא נסתרה בענייננו. על פי סעיף 5 לחוק רשאי בעל זכויות היוצריכ ביצירה להעבירה לאחר, וכך עשו חברות התקליטים על פי כתבי ההעברה שנתנו לתובעת, שצורפו בנספח 3 לתצהיר כפיר.

17. סעיף 2(1) לחוק קובע: "זכות יוצרים ביצירה תיחשב כאילו הופרה על ידי כל אדם אשר שלא בהסכמת בעל זכוה היוצרים עושה מעשה שהזכות הבלעדית לעשייתו נתונה בחוק זה לבעל זכות היוצרים ...". זכויות היוצרים ביצירות מוקלטות כוללות את זכות ההשמעה בפומבי והשידור

--- סוף עמוד 7 ---

של היצירות, ללא הסכמת בעל הזכויות. כך קובע סעיף 2(1) לחוק כי "זכות יוצרים פירושה הזכות הבלעדית ליצור או ליצווה שנית את היצירה ... או להציג... את היצירה או כל חלק עיקרי הימנה... ולהרשות את עשייתם של המעשים דלעיל". סעיף 35(1) מגדיר את המונח "הצגה" ככולל "כל הצגה של יצירה על דרך השמעה... לרבות הצגה כזאת באמצעות מכשירי מיקאני". מכאן שהשמעה של יצירות מוקלטות במקום פומבי – בין בביצוע חי ובין באמצעות השמעת הקלטה – מהווה הפרה של זכות יוצרים, שכן זכות הביצוע הפומבי (Public Performance) שמורה בלעדית לבעלים של הזכות (ראה ספרה הנ"ל של ד"ר פרזנטי, בעמ' 1070).

18. בתי המשפט בארץ פסקו לא אחת כי השמעת מוסיקה במקומות ציבוריים, כמו אולמי אירועים, נחשבת כהשמעה פומבית, המהווה הפרת זכות יוצרים לפי חוק זכות יוצרים 1911 (ראה: ע"א (ת"א) 1987/97 אקו"ם אגודת קומפוזיטורייכ מחברים מו"לים למוסיקה בישראל בע"מ נ' אולמי חאן הדקל בע"מ, תק-מח (1)99, 2144, פסקה 3, שאושר ברע"א 1827/99 אולמי חאן הדקל בע"מ נ' אקו"ם, תק-על (2)99, 639; ת.א. 827/97 הפדרציה הישראלית לתקליטיכ

וקלטות בע"מ נ' אולמי חאן הדקל בע"מ, תק-מח 2002(1) 65535 פסקה 4(ז)(ח); ת.א. (ת"א) 25/98 הפדרציה הישראלית לתקליטים וקלטות בע"מ נ' אטלנטיס נשר בע"מ, תק-מח 1998(1) 2668, שאושר ברע"א 1263/98 אטלנטיס נשר בע"מ נ' הפדרציה הישראלית לתקליטים וקלטות בע"מ, פדאור 98(3) 550; וכן ראה ספרה הנ"ל של ש. פרזנטי בעמ' 1087-1089) הלכות אלו חלות במידה שווה על השמעת מוסיקה בכל מקום פומבי אחר, אשר נועדה להנעים את זמנם של הלקוחות, כמו למשל בתי קפה או מסעדות.

19. סעיף 1(2) לחוק קובע כי יחשב גם כהפרה "להרשות את עשייתם של המעשים" השמורים בלעדית לבעל זכוה היוצרים. כמו כן, סעיף 2(3) לחוק קובע, בהוראה ספציפית הנוגעת לענייננו, כדלקמן:

"כמו כן תיחשב זכות יוצרים ביצירה כאילו הופרה על ידי כל אדם שהרשה, לתועלתו הפרטית, לתאטרון או למקום שעשוע אחר, להשתמש ביצירה לשם הצגתה בציבור בלא הסכמת בעל זכות היוצרים פרט אם לא ידע אותו אדם ולא היה לו יסוד סביר לחשוד שיהא בהצגה משום הפרת זכות יוצרים".

בנוסח המקורי של חוק זכות יוצרים נאמר: "the performance in public" ("לשם הצגתה בציבור"). מכאן הדרישה להשמעה או הצגה פומבית של היצירה לצורך הפרה.

הוראת חוק זו הוחלה בפסיקה על מי שבבעלותו, בשליטתו או בניהולו אולם אירועים או בית קפה (ראה פסקי הדין הנ"ל בענין אולמי חאן הדקל ואטלנטיס, פסקי הדין שבספרה הנ"ל של ש. פרזנטי בעמ' 1088-1089 וכן רע"א 991/07 אקו"ם נ' קפוצ'ין עסקי מזון בע"מ, תק-על 2009(2) 3444, פסקאות יג' (ד'). בענין קפוצ'ין הנ"ל, הבהיר כב' השופט א. רובינשטיין את האבחנה שבין הפרה בשל מתן הרשאה לאחר להפר זכות יוצרים לפי סעיף 1(2) לחוק, לבין הפרה בשל מתן רשות לאחר לעשות שימוש במקום בידור ציבורי לשם הצגה פומבית של יצירה (פסקאות יג'-יד'). מתן הרשאה מפורשר לאחר לעשות פעולה שיש בה משום הפרת זכות יוצרים מהווה הפרה ברורה

--- סוף עמוד 8 ---

וישירה לפי סעיף 1(2) לחוק, אשר איננה כפופה לתנאים הקבועים בסעיף 2(3) לחוק (כמו למשל דרישת הידיעה) לעומת זאת, סעיף 2(3) לחוק מתייחס למקרה שבו אדם נותן רשות לאחר לעשות שימוש בחצרו, לצורך ביצוע פומבי של יצירות מוגנות בזכות יוצרים, לשם עשיית רווחים, ובידיעה שהביצוע יפר את זכות היוצרים, אף שהוא איננו מתיר ל מפורש לבצע הפרה של זכות יוצרים (לאבחנה זו ראה גם: ט. גרינמן, זכויות יוצרים, תשס"ד, עמ' 369, 378; א.א. בלוס זכות יוצרים, תשט"ז, עמ' 169).

20. בהתייחס להוראת סעיף 2(3) לחוק, נפסק לא פעם כי מתן רשות להשמעת מוזיקה במקומות בידור - דוגמת אולמור אירועים, בתי מלון, מסעדות ואירועים ציבוריים - גם אם אינה נעשית ישירות על ידי העסק ומנהליו - נחשבת כהרשאה הניתנת "לתועלתו הפרטית" של בעל העסק (ראה הפסיקה בפסק דינו של כב' השופט א. רובינשטיין בענין קפוצ'ין, פסקה טז', גרינמן בעמ' 381 ופרזנטי בעמ' 1089). כפי שפסקו בתי המשפט בפסקי דין אלו (כולל בענין אטלנטיס וחאן הדקל) השמעת מוסיקה באולם אירועים היא חלק אינטגרלי מהשכרת האולם, שכן אירועי השמחות מלווים דרך כלל בהשמעת מוסיקה; מדובר במתן רשות הניתנת לצורך הפקת רווח של בעל האולם מן האירוע המתקיים במקום. זאת ועוד, בת המשפט שבו ודחו את טענות בעלי האולם ומנהליו כי אין להם שליטה על היצירות המושמעות באולם, שכן אלו נבחרו ומושמעות על ידי בעלי השמחה או התקליטנים שהם מביאים (ראה: פסק דינו של כב' השופט א. שלו בענין אטלנטיס; פסק הדין בערער בבית משפט זה בענין אולמי חאן הדקל; ת.א. (ב"ש) 4008/05 הפדרציה הישראלית לתקליטים בע"מ נ' ג הפקאן א.ד. ארועים ושרותי קייטרינג, תק-מח 2007(1) 12058; ת.א. (ת"א) 1975/99 הפדרציה הישראלית למוסיקה יפ תיכונית נ' אולמי נפטון בת-ים בע"מ, תק-מח 2002(2) 2180, פסקה 9 לפסק דינה של כב' השופטת א. חיות; וכן ראה פרזנטי בספרה הנ"ל בעמ' 1087).

כך גם הבהיר בית הדין להגבלים עסקיים, אשר נדרש להסדרת פעילותה של התובעת, בתיק הי"ע (י-ס) 574/00 הפדרציה הישראלית לתקליטים וקלטות בע"מ ואח' נ' הממונה על ההגבלים העסקיים ואח', תק-מח 2004(2) 1724, מפ

אב בית הדין כבי השופט י. עדיאל, פסקה 245:

"על בעל האולם מוטלת אחריות לביצוע מפר של זכויות יוצרים שנעשה באולמו מכח סעיף 2(3) לחוק זכויות יוצרים, 1911. בידו של בעל האולם נתונה גם האפשרות היותר מעשית ויותר פשוטה למנוע הפרת זכויות יוצרים על ידי מניעת השמעה של מוזיקה באולמו על-ידי מי שאין לו רשיון לעשות כן".

21. המסגרת הנורמטיבית המפורטת לעיל לא השתנתה בעקבות כניסתו לתוקף של חוק זכות יוצרים, התשס"ח-2007 (ראה פסק דינו של כבי השופט א. רובינשטיין בענין **קפוצ'ין**, פסקאות לחי-מ', וספרה של פרזנטי בעמ' 1088). סעיף 78(ג) לחוק החדש קובע כי על מעשה הפרה שבוצעה לפני כניסתו של החוק לתוקף ימשיך לחול הדין הקודם; אולם אם מעשה שכזה שאיננו מהווה הפרת זכות יוצרים לפי החוק החדש – לא תהיה לגביו זכות תביעה גם לפי הדין הקודם. אך בענייננו איך הבדל מהותי בין הוראות הדין החדש לעומת הדין הישן. סעיף 4(א)2 לחוק החדש מעניק הגנת זכות יוצרים ב"תקליט" שהיא נפרדת מן ההגנה הניתנת ל"יצירה המוסיקלית" לפי סעיף 4(א)1 לחוק (ראה הגדרה של "תקליט" בסעיף 1 לחוק) סעיף 11(3) לחוק החדש מעניק לבעל זכות היוצרים

--- סוף עמוד 9 ---

בתקליט את הזכות הבלעדית לבצוע בפומבי, וסעיף 13 לחוק קובע: **"ביצוע פומבי של יצירה הוא השמעתה או הצגתה בציבור, במישרין או באמצעות מכשיר".** סעיף 47 לחוק החדש קובע כי: **"העושה ביצירה פעולה מן הפעולות המפורטות בסעיף 11, או מרשה לאחר לעשות פעולה כאמור, בלא רשותו של בעל זכויות היוצרים, מפר את זכות היוצרים..."**. סעיף 49 לחוק החדש קובע הוראה הדומה לסעיף 2(3) לחוק הקודם, וזו מתייחסת לביצוע פומבי במקום בידור ציבורי, לאמור:

"ביצוע פומבי במקום בידור ציבורי"

המרשה לאחר, למטרת רווח, שימוש במקום בידור ציבורי לשם ביצוע פומבי של יצירה, בלא רשותו של בעל זכות היוצרים, מפר את זכות היוצרים, אלא אם כן לא ידע ולא היה עליו לדעת שהביצוע מהווה הפרה כאמור; לענין זה, "מקום בידור ציבורי" – מקום המשמש למופעי בידור ותרבות, לרבות אולם שמחות, גן אירועים, מסעדה, בית קפה או מועדון".

מכאן ברור כי ההלכות המבוארות לעיל, שנפסקו לגבי אולם אירועים, חלות במידה שווה לגבי מסעדה או בית קפה, שבת מושמעת מוסיקה להנאת הלקוחות.

22. במקרה דנא, מדובר בהפרה ישירה של השמעת יצירות מוגנות בפומבי על ידי מי שהם הבעלים של בית הקפה, ואיך מדובר רק בהפרה הנובעת ממתן הרשאה לאחר לעשות כן. לאור העובדות שפורטו לעיל, לא יכול להיות ספק שהנתבעיני אחראים להפרת זכות יוצרים ביצירות המוסיקליות שהושמעו בפומבי בבית הקפה, ושלתובעת זכות יוצרים בהן. הואי ומדובר בהפרת זכות יוצרים לפי סעיפים 1(2) ו 2(1) לחוק זכות יוצרים, ולא על פי סעיף 2(3) לחוק, אין חשיבות לשאלה האם הנתבעים ידעו שמעשיהם מהווים הפרת זכות יוצרים. מכל מקום, הוכח שלפני ביקוריה של זאבי במקום נשלחו אליהם לא פחות מחמישה מכתבים המתריעים על הפרת זכות היוצרים בבית הקפה, ועל אחד מהם אף השיב נתבע 1 (נספח לתצהיר כפיר). בנסיבות אלו, גם אם נדרשה ידיעה – לא היתה מתקבלת טענת הנתבעים בדבר העדר ידיעה (כך נפסק בנסיבות דומות בע"א (ב"ש) 1114/07 אפשטיין נ' אקו"ם, תק-מח 2009(2) 14423, פסקה 9, ובענין אטלנטיס הני"ל).

נתבע 1 הכחיש אמנם כי בוצעה השמעה פומבית של היצירות נשוא כתב התביעה, וטען כי אין לו כל אפשרות לזכור אם במועדי ההפרה הנקובים בכתב תביעה נכח בבית הקפה (ס' 7 לתצהיר). אך שאלת נוכחותו הפיזית בזמן ביצוע ההפרה אינה רלוונטית: גם ישיבה בחיבוק ידיים, אי-עשיית דבר או אדישות הם בבחינת הרשאה להשתמש ביצירה (ראה: ע"ת (ת"א) 779/77 אקו"ם נ' חב' אהרון ברמן, 455 [פורסם בבנו]; ת"א (י-ס) 15441/01 אקו"ם נ' אליהו הרשקוביץ, פסקה [פורסם בבנו]). די בכך שהנתבעים, כבעלים של בית הקפה (ונתבע 1 גם כמנהל), לא עשו פעולה כלשהי למניעת ביצוע ההפרה כך נפסק לגבי הפרה לפי סעיף 3(2) לחוק, כי די בכך שהוכח שהנתבע הרשה להשתמש ביצירה לשם הצגתה בציבור לתועלת הפרטית, בלא הסכמת בעל זכות היוצרים. הפסיקה קבעה כי אולמי אירועים, בתי קפה ומסעדות קשורים למוסיקה קש ישיר וטבעי, והמוסיקה בהם מהווה חלק בלתי נפרד. לבעלי העסק יש אינטרס ישיר בהשמעתה החופשית של המוסיקה ועל

מוטלת החובה כי לא יופרו זכויות יוצרים (ראה: ש. פרזנטי, **זכויות יוצרים**, 1088; 1089 ת.א. (ת"א) 2555/04 **הפדרציה הישראלית לתקליטים וקלטות בע"מ נ' ברקת התלתן בע"מ**, פסקה 12 [פורסם

--- סוף עמוד 10 ---

בנבו); ת.א. (י-ם) **4087/02 אקו"ם אגודת קומפוזיטורים מחברים ומו"לים למוסיקה בישראל בע"מ נ' רזים-המכון הישראלי לתרבות הבריאות בע"מ**, פסקה 7 [פורסם בנבו]). יתר על כן, הנתבעים קיבלו מכתבי אזהרה מהתובעה ובחרו להתעלם מהם. לכן יש לראותם כמי שהרשו לקיים את ההפרה (ראה עניין **ברמן הנ"ל**, פסקה 4). אך כפי שהבהירה כב השופטת א' חיות, גם בלא התראה חייב בעל עסק לבצע בדיקות בטרם ירשה להשמיע או להציג יצירה מוגנת במקום העסק על מנת שיוכל להסתמך על ההגנה של סעיף 32(3) סיפא לחוק זכות יוצרים (ת.א. (ת"א) **1975/99 הפדרציה הישראלית למוסיקה ים תיכונית נ' אולמי נפטון בת ים בע"מ**, פסקה 10 [פורסם בנבו]). הלכות אלו חלות מקל וחומר לגבי הפרה ישירה לפי סעיפים 1 ו-2 לחוק.

23. לפי שהגעתי למסקנה כי המוסיקה נשוא התביעה הושמעה מרמקולים שבחלל בית הקפה, אין צורך להידרש לשאלה האם השמעת מוסיקה לעובדים במטבח מהווה "ביצוע בפומבי" של היצירות המוקלטות. אך אוסיף בעניין זה, אגב אורחא כי גם לו היתה מתקבלת טענתם העובדתית של הנתבעים שהמוסיקה הושמעה לעובדים במטבח מרדיו-טייפ שהיה שם הייתי סבור בנסיבות המקרה כי מדובר בהשמעה "בפומבי", המהווה הפרת זכות היוצרים ביצירות המוקלטות.

ראשית, השמעת מוסיקה **מהרדיו** במקום ציבורי באמצעות רמקולים, מהווה השמעה פומבית אסורה של בעל זכויות היוצרים ביצירות המוקלטות, אם נעשתה ללא רשותם (ראה: ת.א. (חי) **140/99 הפדרציה הישראלית לתקליטים וקלטות בע"מ נ' פ.מ.ג.א. מזון בע"מ**, תק-מח 99(3) 1217; ע"א (ת"א) **1000/80 בלומרס נ' הסניף הישראלי של הפדרציה הבינלאומית של תעשיית התקליטים**, פ"מ תשמ"ב ב' 156). כך גם שידור טלביזיה לקהל במלון מהווה ביצוע פומבי המ' (ת"א) **6751/71 אקו"ם בע"מ נ' חברת מלון דבורה**, פ"מ עח' 263).

שנית, אין מחלוקת כי לקוחות בית הקפה שמעו את המוסיקה, אם אכן בקעה היא מן המטבח. נתבע 2 העיד כהלכות בבית הקפה יכולים היו לשמוע את הרדיו-טייפ שלטענתו פעל במטבח (עמ' 17). עובדה היא שזאבי שמעה והקליטו באיכות סבירה את השירים ממקום שבתה בבית הקפה. לו היתה המוסיקה מיועדת רק לעובד בודד במטבח, נראה כי לא ניתן היה לראות בכך ביצוע פומבי (כך נפסק בענין **פ.מ.ג.א. הנ"ל**, וכן נפסק לגבי עובדת בגלידריה בת"א (חי) **3794/02 אקו"ם נ' מיננה**, תק-מח 2005(2) 14281, ולגבי מציל בברכה המשתמש ברדיו בת.א. (בי"ש) **1042/02 הפדרציה הישראלית לתקליטים וקלטות בע"מ נ' קנטרי קלאב אשקלון**, תק-מח 2004(3) 10827). להבדיל מכך, השמעת מוסיקה לכל העובדים במפעל בהחלט עשויה להיחשב כביצוע פומבי, שכן הדבר נעשה לתועלת המפעל (ראה:

Performing Right Society Ltd. v. Gillette Industries Ltd, [1943] Ch. 167.

Jennings v. Stephens, 1936. All. E. R. 409).

(ראה המבחנים השונים לפומביות ההשמעה, ובהם מבחן קהל היעד, מבחן התועלת ומבחן אופי קהל השומע, בספרה הנ"ל של ש. פרזנטי, בעמ' 1072-1089 ובספרו הנ"ל של ט. גרינמן בעמ' 276-281).

--- סוף עמוד 11 ---

זאת ועוד, גם אם המוסיקה מושמעת על ידי עובדים במקום ציבורי עבורם - עדיין השמעתה עשויה להיחשב כפומבית כאשר ציבור הלקוחות שותף לשמיעתה, כמו למשל נהג רכב ציבורי המסיע נוסעים, צוות מסעדה או מוכר בחנוכה המשמיעים מוסיקה לעצמם בנוכחות הלקוחות (ראה: הפסיקה המצוטטת בעמ' 280-281 בספרו הנ"ל של ט' גרינמן, וכן שט פסקי הדין האנגליים המצוטטים בספרה הנ"ל של ש. פרזנטי בעמ' 1075 הי"ש 151, בענין **Camelo ו-George**). לכן, לא נראה שטענתם של הנתבעים כאילו השמיעו במטבח את היצירות המוקלטות לעצמם היתה מחלצת אותם מהפרה, כאשר גנ באי בית הקפה שמעו מוסיקה זו, וכאשר הדבר נעשה לתועלת העסקית של בית הקפה. יש גם לומר כי הטענה שהמוסיקה הושמעה רק לעובדי המטבח נשמעת חשודה על פניה (ומה עם המלצרים המשוטטים בין הלקוחות!), כאשר נהוג במסעדות ובתי קפה להשמיע מוסיקה ללקוחות.

ה. סעדים וסיכום

24. משהוכחה הפרה של זכויות היוצרים של התובעת ביצירות המוקלטות שהושמעו בבית הקפה שבבעלות הנתבעים בימים 7.4.04 ו- 8.8.04 זכאית התובעת למתן צו מניעה קבוע שיאסור על הנתבעים, בעצמם או באמצעות אחרים, להשמיע בפומבי, או להרשות לאחרים להשמיע בפומבי, בכל בית עסק שבבעלותם, בשליטתם או בניהולם, יצירות מוקלטות שלתובעת זכויות יוצרים בהן.

25. התובעת הוכיחה הפרה של זכויות היוצרים שלה ביצירות המוקלטות בשני מועדים שונים, בחודש אפריל ובחודש אוגוסט 2004. יש לראות באלו שתי הפרות נבדלות של זכות יוצרים, ולא ארבע הפרות – כפי שנטען בכתב התביעה, לפי סעיף 3א. לפקודת זכות יוצרים, 1924, שהיתה בתוקף בעת שבוצעו ההפרות נשוא התביעה, סכום הפיצוי המירבי שניתן לפסוק בלא הוכחת נזק בגין "**כל הפרה**" הינו בסך 20,000 ₪ (הסכום המינימלי הוא 10,000 ₪). הוראת חוק זו בוטלה בחוק זכות יוצרים, התשס"ח-2007, הקובע בסעיף 56 מנגנון פיצוי שונה, אך הפקודה חלה על הפרה שבוצעה לפני כניסת החוק החדש לתוקפו (סעיף 78(ג) לחוק). ההלכה היא כי המילים "**כל הפרה**" בסעיף 3א. לפקודה אינן מאפשרות לפסוק פיצוי סטטוטורי בגין כל **יצירה** שהושמעה בפומבי במהלך אירוע אחד. המבחן הקובע הוא לא מספר האקטים המפרים, אלא סוג הזכות שנפגעה. כאשר מדובר במסכת מעשים שמפרה סוג זכויות אחד, הרי שאין לראות בכל מעשה הפרה נפרדת העומדת בפני עצמה (ראה סיכום ההלכה בפסק דינו של כב' השופט י' דנציגר ברע"א 4148/09 אקו"ם נ' יום טוב חדד, תקע על 1498 (3)2009, פסקאות 3 ו-9, והפסיקה שצוטטה שם). אינני מקבל את טענת התובעת כי יש לפסוק פיצוי בגין כל אחת מהשירים שהושמעו, כאשר מדובר בחברות תקליטים שונות. התובעת מאגדת שורה של חברות תקליטים, אך זכות ההשמעה הפומבית ביצירות המוקלטות הועברה אליה. לכן, יש להתייחס אל השמעה של שרשרת שירים כאל הפרה אחת, שהתובעת מגישה תביעה בגינה, על סמך הזכויות שהועברו אליה מכל חברות התקליטים.

--- סוף עמוד 12 ---

בענייננו, יש לפסוק לתובעת פיצוי כספי בגין שתי הפרות בסך 40,000 ₪, וזה הפיצוי המירבי. מדובר בפיצוי בסכום נמוך (סעיף 56א) לחוק החדש מאפשר לפסוק פיצוי ללא הוכחת נזק בסך 100,000 ₪ בגין כל הפרה). לכן אין להפחית מהסכום המירבי שנקבע בפקודה.

26. לאור כל האמור לעיל התביעה נגד הנתבעים מתקבלת.

ניתן צו מניעה קבוע האוסר על הנתבעים, בעצמם או באמצעות אחרים, להשמיע בפומבי, או להרשות לאחרים להשמיע בפומבי, בכל בית עסק שבבעלותם, בשליטתם או בניהולם, יצירות מוקלטות שלתובעת זכויות יוצרים בהן.

בנוסף, הנתבעים, יחד ולחוד, ישלמו לתובעת פיצוי בגין שתי ההפרות בסך 40,000 ₪, בצירוף הפרשי הצמדה וריביון כחוק מיום הגשת התביעה ועד לתשלום המלא בפועל.

27. לעניין פסיקת ההוצאות אציין כי התובעת דחתה את הצעת בית המשפט למתן פסק דין לפי סעיף 79א. לחוק בת המשפט – הצעה שהתקבלה על דעת הנתבעים - אף שהתובעת עצמה הודיעה בכתב התביעה כי תסכים למתן פסק דין לכך סעיף 79א. (כך היא אמורה להודיע לפי תנאי ההסדר הכובל שאושר לגביה). עוד יצוין כי הנתבעים הסכימו למתן צו מניעה קבוע ותשלום סך של 10,000 ₪ - הצעה שנדחתה אף היא על ידי התובעת.

הנתבעים ישלמו לתובעת, יחד ולחוד, הוצאות משפט בסך כולל של 5,000 ₪, ושכ"ט עו"ד בסך 10,000 ₪ בתוספת

מע"מ כחוק. סכומים אלו ישאו הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד לתשלום המלא בפועל.

ת"א 04 2433 הפרוציה הישראלית לתקליטים וקלטות נ' מינץ 54678313

28. המזכירות תשלח העתק פסק הדין לב"כ הצדדים.

נוסת מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

הודעה למנויים על עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו - הקש כאן

--- סוף עמוד 13 ---

תא (ת"א) 2433-04 הפרוציה הישראלית לתקליטים וקלטות בע"מ נ' מינץ הראל

www.nevo.co.il
